

**Αναγνωρίστε τις εξαρτημένες προτάσεις στο παρακάτω κείμενο
βάζοντας τες σε παρενθέσεις και γράφοντας το είδος τους.**

Ο παππούς μου ήταν ένας μεγαλόσωμος άντρας γεμάτος υγεία, (αν και ήταν εβδομήντα ετών) ^{εναντιωματική}. Όλη τη ζωή του την πέρασε στα Κιμιντένια, μια σκληρή ζωή, (ώσπου ν' αναστηθεί το ^{υποστατικό}.) ^{χρονική} Από τη δύσκολη εκείνη ζωή το μόνο σημάδι (που του έμεινε) ^{αναφορική} ήταν βαθιές χαρακιές στο πρόσωπο του, τίποτ' άλλο. Στα γαλανά μάτια του βασίλευε παιδική αγαθότητα, και στα χείλια του, (όταν γελούσε) ^{χρονική}, έλαμπε η καλοσύνη του κόσμου. Σ' έναν πιστό επιστάτη είχε αναθέσει την κυβέρνηση του υποστατικού. Έτσι μπορούσε όλη τη μέρα (να είναι ντυμένος με τ' ^{ακριβά τα ρούχα του από τσόχα}.) ^{βουλητική} Είχε μίαν απεριγράπτη ευαισθησία στο ντύσιμο του, και ποτές δε θυμούμαι να τον είδα αφρόντιστο όλα τα καλοκαίρια (που ζούσαμε κι εμείς στο κτήμα). ^{αναφορική} (Επειδή δεν ήξερε διόλου γράμματα) ^{αιτιολογική}, (για να τα ^{καταφέρει με τους λογαριασμούς}), ^{τελική} τον βοήθωσε η γιαγιά μου.

Φαίνεται (πως όλες οι γιαγιάδες ήταν τρυφερά πλάσματα) ^{ειδική}. Η δική μου όμως ήταν το πιο γλυκό και το πιο ήρεμο πρόσωπο μέσα σε όλες τις γιαγιάδες του κόσμου. Πέρασε μαζί με τον παπού όλες τις πίκρες κι όλες τις δυσκολίες της ζωής, τον βοήθησε τόσο σε όλες τις προσπάθειες, (ώστε ένα μεγάλο μέρος [από] (όσα ^{κατάφερε ο παππούς αναφορική}) ήταν και δικό της ^{έργο} ^{συμπερασματική}.) Όμως, και (όταν βρισκόταν στα βαθιά της ^{γεράματα}), ^{χρονική} οι σχέσεις με τον παπού μας μένανε βασισμένες στο ίδιο τυπικό των νεανικών τους χρόνων.